

ZÜZMARASZIV

MENEKÜLÉS AURÓRÁBÓL

JAMIE LITTLER

„Egy csodálatos képzeletbeli utazás.”

– Daily Telegraph –

JAMIE LITTLER

ZÜZMARSZIV

2

MENEKÜLÉS AURÓRABÓL

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Anyának és apának –
köszönöm, hogy segítettetek meghallani a dalt!*

FIRA ERŐDÍTMÉNY

AZ ÖRÖK ÉJ
VIDÉKE

FELŐHÍD

ÁRNU-
SZURDOK

FAGÓSUIJ-
HEGYSÉG

ENSZERA

A RUSZ KLÁN IEBEGŐ
ERŐDÍTMÉNYEI

DÉRGERINC

AURÓRA
MENEDÉKE

TÖRÖTTPART

PARÁZSVÁR

LÉLEK-
TAVAK

TÁNCOLÓ
VIZEK

NAPSZENDER

É

FELŐKOLÓ

MURGUI-FÖLD

JÉGDÁRDA-
HEGYSÉG

TUDRUK
ERŐDÍTMÉNY

PERNUEVIDÉK

TÉLSZÍV

PARÁZSVÁR

VIPISTKARAVÁN-
ÚTVONAL

VILÁGGERINC-
HEGYSÉG

A JETIK
SZENT FÖLDJE

AURÓRA

TÉKKŐ
ERŐDÍTMÉNY

CSILLÁMBEREK

ŐRSZEM-IES

SZELLEMSZIKLAK

FENYVESZUG

VEGETELEN
ERDŐ

KÉT FIVÉR

OROKORKAN

OSZÓ
ERŐDÍTMÉNY

TÁTOTT-KRÁTER

LASADT-
FÖLD

HORIZONT-
LÁTÁR

1. rész

AURÓRA

PROLÓGUS

Egy összetört szán hevert előttük.

A navigátortérképet felkapta a szél, és a szétroncsolt fedélzet fölé repítette, de ezenkívül nem mozdult semmi. Az elhagyatott völgyet faszilánkok és fémdarabok terítették be. Norró kapitány harchoz szokott szeme nem látta közvetlen veszély jeleit, mégsem volt meggyőződve arról, hogy biztonságban vannak.

– Csak éberem, emberek! – intette óva legénységét, mintha szükségük lett volna a figyelmeztetésre. A *Jégcirkáló* túlélőket keresve továbbhaladt.

Siralmas látvány volt, annyi szent.

A szán testén éktelenkedő, rettenetes agyar- és karomnyomok egyértelműen leviatántámadásra utaltak. Mégis volt némi esély arra, hogy maradtak túlélők, akik a völgyet övező meredek hegyoldal felé menekülhettek, remélve, hogy így nem találják rájuk a hó alatt ólálkodó fenevadak. Márpedig, ha ez volt a helyzet, a *Jégcirkáló* segítségére

szorultak. Norró némán fohászkodott a szellemekhez, hogy így legyen.

– Úgy tűnik, a *Hajnalcsillag* az! – kiáltotta az árbóckosárban ülő őrszem, miután megvizsgálta a jelet a szán szakadt vitorláján, ami tehetetlenül lengett a gyenge szélben. Norró halkán káromkodott. Ismerte a *Hajnalcsillagot*. Jóravaló legénység volt.

Egy újabb elesett útkereső szán.

Nem először fordult elő, hogy Norrót elöntötték a kételemek az útkereső léttel kapcsolatban. Mindig is tisztában volt ennek az életmódnak a veszélyeivel, de boldogan szembenézett velük, ha így eljuttathatta Auróra segélyét a külső erődítményekbe. A világ azonban változóban volt, és Norró attól tartott, nem sokáig bírja már az új kihívásokkal való küzdelmet.

Öreg vagyok én már ehhez – gondolta, és keserűen elmosolyodott.

A Jégcirkáló félrehúzta az útról a Hajnalcsillag roncsát.

– Vannak túlélők? – kiáltott oda a legénységnek Norró. A völgyet megtöltötte a szél suttogása, a palaszürke ég előtt fehér hópelyhek szállingóztak.

Egyedül voltak.

Norró azonban képtelen volt szabadulni az érzéstől, hogy valaki figyelni őket. Elég jól ismerte a legénységét ahhoz, hogy tudja: ők is ezt érzik. A mozdulataik feszült figyelemről árulkodtak. Norró idegeinek az sem tett jót, hogy amióta megpillantotta a roncsot, hasogatott a feje. Eleinte csak

bosszantó zümmögést hallott, de a zaj idővel idegesítő zúgássá erősödött, amitől a saját gondolatait is alig hallotta. Azt gondolta, talán a stressz okozza.

Ha vége a küldetésnek, visszavonulok – fogadkozott magában. – *Már rég meg kellett volna tennem.*

– Nem látok senkit – kiáltotta vissza az őrszem. – Egyetlen... – A férfi hirtelen elhallgatott.

Norró épp időben nézett fel ahhoz, hogy lássa, amint az őrszem átbucskázik az árbóckosár korlátján, mellkasában egy fekete nyílveesszővel. A *Hajnalcsillag* roncsában sebesen mozgó árnyak tűntek fel. Csontvázszerű alakok voltak, halálsápadt arccal és csavart szarvakkal. Cafrangos, fekete rongyokat viseltek, a kezükben dárdát és íjat tartottak.

– LIDÉRCEK! – ordított fel a legénység egyik tagja. – **TÁMADÁSRA KÉSZÜLNEK!**

Az árnyak közül ekkor hirtelen egy ádáz külsejű lidérc szellemalakja bontakozott ki. Szarva nagyobb és göcsörtösebb volt, mint a többieké, fekete szeme könyörtelenebbül és élettelenebbül meredt a világba. Norrő ereiben megfagyott a vér.

A Rettentő Nagyszarvú!

A lidérceket mindenki alávaló démonokként ismerte, akik az alvilág legmélyebb bugyraiból másztak elő, de közülük is a Rettentő Nagyszarvú volt a

legrosszabb. Ő volt a *vezérük*, már ha ezeknek a gonosz lényeknek az esetében szó lehetett ilyesmiről.

– TELJES NAPKŐVEL ELŐRE! – adta ki a parancsot Norró, és nagyot rántott a kormányon, hogy minél előbb eltűnhessenek. Norró minden porcikáját átjárta a félelem. Mielőtt azonban a motort kezelő gépész teljesíthette volna a parancsot, egy hatalmas, karmos-agyaras alak zuhant a fedélzetre, és magával ragadta őt. A motor leállt, és a *Jég-cirkáló* hirtelen mozdulatlaná dermedt a hóban. Norró halálra rémülve figyelte, ahogy kampók vájnak a szán oldalába, és az emberei összeesnek körülötte, ahogy mérgezett nyilak fúródnak a testükbe.

Micsoda bolond volt. Csapdába csalták őket. Norró elméjének öreg fogaskerekei veszettül forogtak. Nem hagyhatta, hogy az ő legénysége is úgy végezze, mint a *Hajnalcsillagé* – ki kellett menekítenie őket.

Lerohant a parancsnoki hídon, és a napkőmotorhoz sietett, hogy mozgásba hozza a szánt. De ahogy a kezelőkarok felé nyúlt, egy árny suhant át felette. Aztán egy másik sötét, szárnyas alak jelent meg az égen, és kinyújtott karmokkal Norró felé repült, mint egy rémálomlény.

– Ne... – suttogta Norró, és a szívét mintha egy fagyos ököl szorongatta volna.

Cserben hagyta a legénységét. A lény fülsiketítő hangon visítva közeledett Norróhoz.

Rég nyugdíjba kellett volna mennem – berzenkedett gondolatban Norró kapitány még egyszer utoljára.

A VILÁG KÖZEPE

A *Zúzmaraszív* sebesen száguldott a hómezőn. Szakadt, vörös vitorláit szél dagasztotta.

Nagy útkereső szánnak számított, de az előtte tornyosuló gigantikus hegy mellett eltörpült.

Ash a szán korlátját szorongatta; kócos, fekete hajának tincsei az arca előtt csapkodtak. A fiú csodálkozástól tágra nyílt szemmel figyelte a tájat, miközben a szán elérte a hegy hatalmas árnyékát. A hegyoldalból tornyok meredtek elő: mintha díszes fákból álló erdőt alkottak volna, aminek a mélyéről meleg fény sugárzott. Ash a hegytetőn kiszúrt egy

nagy, kupolás templomot, amit a felhők épphogy csak látni engedtek.

– Ez hihetetlen...

Néhány holdnappal korábban hagyta el régi otthonát, és szökése előtt Kindil városatya házának teteje volt a legmagasabb építmény, amit valaha látott, ennek a böhöm nagy hegyoromnak azonban az egész fira erődítmény is csupán a legalsó kövéig ért volna. Ash napról napra izgatottabb lett, ahogy a hegyhez közeledtek, és nem bírta tovább türtőztetni magát: nevetni és ujjongani kezdett.

– Elég menő, mi? – szólalt meg Ash oldalán legjobb barátja, Luna. A lány csillagképekkel díszített köpenye lobogott a szélben.

A *Zúzmaraszív* pár kilométer távolságon belül már a második hatalmas kőfalnál járt. A sziklamagasságú falon őrtornyok és szélalmok sorakoztak, amiknek a lapátjai mintha hívogatón intettek volna a mellettük elhaladó szánoknak. – A falak pont olyan mélyen nyúlnak a hó alá, mint amilyen magasra érnek idefent – dicsekedett Luna, mintha csak ő maga építette volna a falakat. – Távolság tartják a kíváncsiskodó leviatánokat.

Ash a távolban más útkereső szánokat is látott, amik a hegyet körülölelő, beláthatatlan hosszúságú fal egyéb bejáratai felé tartottak. Elgondolkodott, vajon kikből áll a legénységük, és milyen kalandokat éltek át életükben. Vajon a *Zúzmaraszív* legénységéhez hasonlóan ők is félték attól, hogy egyszer nem térnek vissza a küldetésükről? Ash

fagyos csontjait melegség járta át, ahogy hátrapillantott a legénység tagjaira, akik a szárnyaik alá vették őt. Az egész Hó-tengeren nem volt más csapat, akikkel szívesebben lett volna.

– MÁR LÁTOM, KAPITÁNY! – kiáltotta Teya, a szán őrszeme.

– Jelezzetek a zászlókkal! – adta ki a parancsot a hídon álló Nuk kapitány.

– Igenis! – válaszolta Kailen, aztán a szán orrából a levegőbe engedett egy sor színes zászlót, ezzel jelezve a fal tetején álló őröknek, hogy ki közeledik feléjük. A nő rövid, lenszőke haja sebhelyes, vak szemébe hullott, miközben figyelte, ahogy a kapuőrök meghúzzák a nagy kerekeket, és a hatalmas kapu nyikorogva kinyílik, szabad utat engedve a *Zúzmaraszív*nek. Ahogy áthaladtak a kapun, Ash végre jobban megnézhetette a hegy lábát, amit bugyborékoló tavacsák vettek körül. A vizükből felszálló gőz felhővé állt össze a hideg levegőben. Meglepetésére a hegyoldalon nagy foltokban zöld növényzet burjánzott, amit munkások gondoztak Ash számára ismeretlen szerszámokkal.

– Ezek meg... – szólalt meg Ash, de mielőtt befejezte volna a mondatot, Luna már meg is válaszolta a kérdést.

– Farmok.

– Farmok?

– *Farmok*. Ez a hegy régen megavulkán volt, és hála a mélyről jövő melegnek meg a feltörő víznek, egyike azoknak a helyeknek a Hó-tengeren, ahol megélnék a növények.

A vadászoknak így nem kell állandóan kajáért mászkálniuk. Elég okos módszer.

Ash egyetértett.

Ekkor észrevette Tobut, a védelmezőjét. A nagydarab jeti mosolyogva közeledett a gyógyításátor felől. Tobu néhány héttel ezelőtt megsérült, miközben a *Zúzmaraszív* vakmerő legénysége egy lidérctámadás elől menekült, de a sok-sok pihenésnek köszönhetően (amire csak Arla, a szán vén gyógyítója tudta rávenni, aki könnyögött a jetinek, hogy legalább a gyógyulása alatt ne gyakoroljon a dárdájával), az impozáns termetű Tobu gyorsan felgyógyult, és már majdnem teljesen ki tudott egyenesedni.

– Itt a küszöb előtt terem az étel, Tobu! – lelkesedett Ash, amikor a jeti melljük ért. – Gondolj bele, milyen lenne, ha sosem kéne a vadászat miatt aggódnunk!

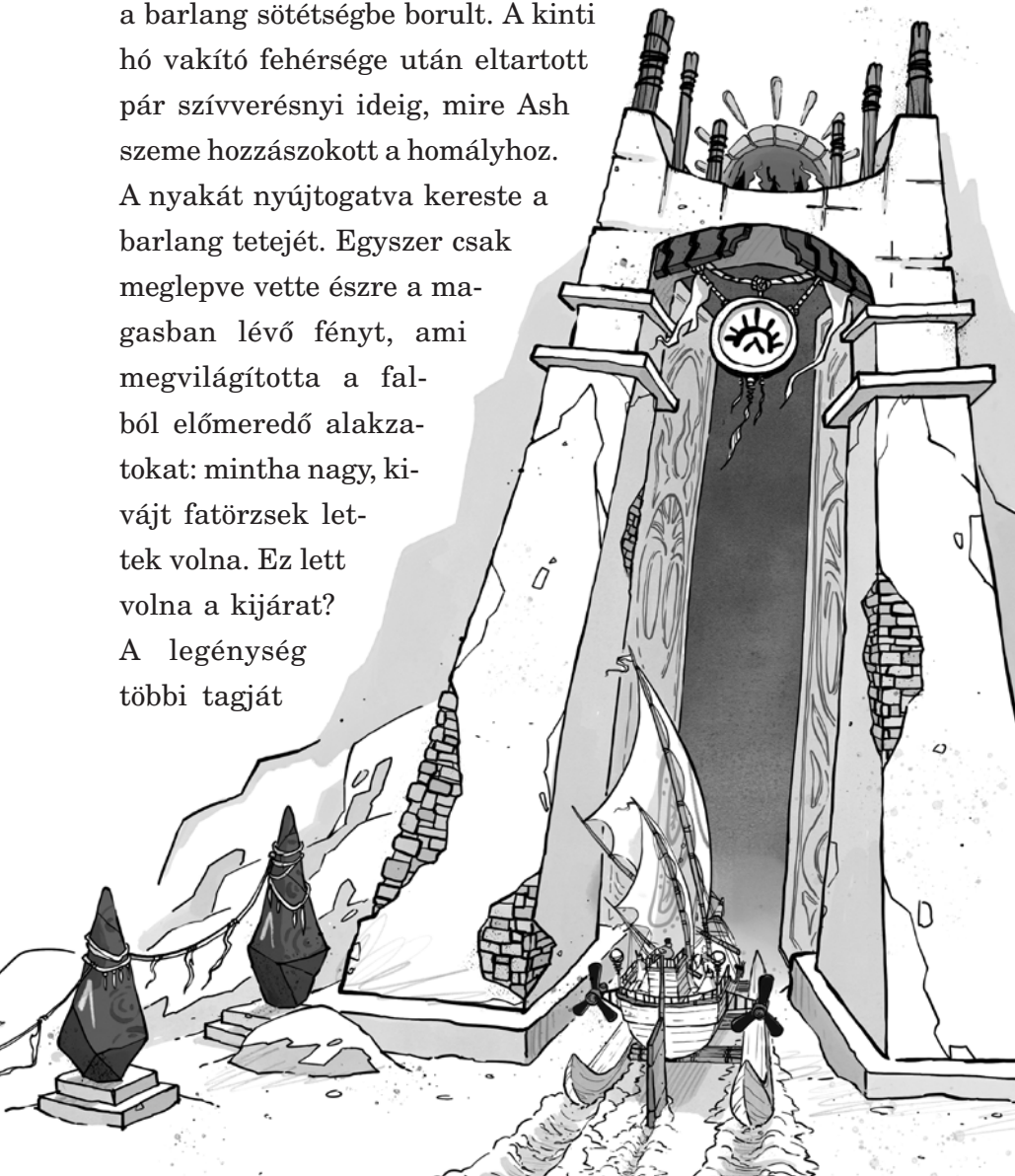
Tobu felmordult, és a hangja rá egyáltalán nem jellemző lelkesedésről árulkodott.

– És ez még semmi, fiacskám... – tette hozzá Luna, aki láthatóan élvezte a nem hivatalos idegenvezető szerepét.

A hatalmas kapu, ami utat nyitott a hegy belsejébe – egyúttal Auróra erődítményébe – egyre közelebb került. Az egyik őrszem, aki fentről figyelte őket, megfújta csaváros kürtjét. Az érkezésükről hírt adó kürtszó visszhangot vert a hómezőn. Ash a monumentális faajtókat díszítő míves mintákat figyelte, amik mintha az útkeresők történetét mesélték volna el. De nem sok ideje volt, hogy szemügyre vegye őket; jégzápor hullott a *Zúzmaraszív*

fedélzetére, ahogy a szán áthaladt a kapun és behatolt a hegy belsejébe. Yallah, a szán gépésze megállította a napkőmotort, mire a szán lassan megállt egy mély barlangban, ami épp elég nagy volt ahhoz, hogy a jármű elférjen benne. A hátuk mögött becsapódott a kapu, és a barlang sötétségbe borult. A kinti hó vakító fehérsége után eltartott pár szívverésnyi ideig, mire Ash szeme hozzászokott a homályhoz. A nyakát nyújtogatva kereste a barlang tetejét. Egyszer csak meglepve vette észre a magasban lévő fényt, ami megvilágította a falból előmeredő alakzatokat: mintha nagy, kivájt fatörzsek lettek volna. Ez lett volna a kijárat? A legénység többi tagját

látszólag nem furdalta a kíváncsiság. Teya lemászott az ár-
bóckosárból, hogy segítsen Kobnak, Szurkának és Kailen-
nek leereszteni a vitorlákat.

– Na és... hogy fogunk feljutni oda? – kérdezte Ash.

– Úszunk egyet. Szánostul... – vigyorgott Luna, éppen
amikor Ash fentről érkező, zúgó hangra lett figyelmes. Víz
zúdult elő a fatörzsekből, és a kis vízesések elárasztották a
barlangot. – Indulás! – rikkantotta Luna. Ash csodálkozva
figyelte, ahogy az üreg megtelik vízzel, és a *Zúzmaraszív*
emelkedni kezd. Egyre feljebb és feljebb.

Luna kacagott, és szélesre tárt karral rohanni kezdett,
mintha repülne. Ash nem bírta türtőztetni magát, csatla-
kozott a lányhoz. Boldogan nevetve ugráltak és táncoltak
a zuhatag keltette párafelhőben, ami körülölelte a szánt.

– Dolgozni is fogtok, vagy mi lesz? – kiáltott rájuk Kai-
len. Felhúzta egyik szemöldökét, és feléjük nyújtott egy kö-
teg hajókötelet.

Nuk kapitány felkacagott.

– Ugyan, hagyd a kis rosszcsontokat, Kailen! Csak em-
lékszel még, milyen izgalmas volt először használni Auróra
víziliftjét!

Kailen nem válaszolt, de Ash látta, hogy halványan el-
mosolyodott.

– Hát akkor, emberek! – fordult Nuk a legénységhez. –
Mint mindig, Podd mester és én szeretnénk megköszönni
a *Zúzmaraszív* fedélzetén tanúsított bátorságokat és az
útkeresők küldetése iránti nem szűnő elhivatottságokat!

– Úgy bizony! – erősítette meg Podd mester mély hangon. Az apró vulpisz Nuk mellett állt, kezét a háta mögé kulcsolta, állát felszegte.

– Sikerült, drága barátaim! Hazaértünk!

A legénység ujjongott, a szán pedig éppen ekkor felért a vízilift tetejére. Fény árasztotta el a szán fedélzetét, és a legénység megpillantotta Aurórárt annak teljes pompájában.

Ashnek leesett az álla.

Nemcsak a barlang volt üreges, amit az imént elhagytak – az egész *hegy* az volt, és a hatalmas űrt a legszuperebb erődítmény töltötte ki, amit Ash el tudott képzelni. Az óriási város lépcsőzetesen kúszott fel egészen a szunyadó vulkán szédítően magas csúcsáig – láva nyomai szerencsére sehol sem látszottak. A kőépületek, paloták és tornyok nagyobbak voltak, mint amiről Ash valaha álmodni mert volna, és mindegyiket aprólékos faragványok, cserepek és mohával borított oszlopok díszítették. A hegyoldal méretes nyílásaiból vakító fényfüggönyök omlottak alá, megvilágítva az utcákon sétáló tömeget. A teret keresztbe kasul hidak és vízvezetékek szelték át, és a várost gyökér módjára behálózó csatornákon kenuk ringatóztak.

A fira erődítmény után az összes többi erődítmény lenyűgözte Asht, amit az elmúlt hetekben látott – egyik nagyobb volt a másiknál. De Auróra mintha egy másik világ lett volna. Az összes többi erődítmény jelentéktelennek tűnt hozzá képest. Olyan hatalmas volt, hogy Ash szeme szinte be sem tudta fogadni a látványát.

Lenyűgöző volt, és *csoda szép*.

– Jobb lesz, ha becsukod a szád, Ash! –
bökte oldalba Luna. – Itt szigorúan tilos a
nyáladzás.

Ash szinte meg sem hallotta a lányt.

– Sikerült! El sem hiszem, hogy sikerült! –
kapkodott levegőért Ash.

Olyan sok történetet hallott az útkeresők-
től... sőt, a firáktól... Átutazott a fél Hó-
tengeren, és csak egy altatódal mutatta neki az
utat. Lidércekkal és leviatánokkal küzdött,
és majdnem elveszített mindent, ami kedves

volt számára... Mindezek után végre megérkezett. Ash tudta, hogy a szülei altatója vezette el idáig, és hogy a következő nyom valahol az erődítmény mélyén várt rá. De mi van, ha ők is itt vannak? Ash gyomra liftezett a gondolatól. Lehet, hogy végre megtalálja a szüleit, beszélhet velük, megérintheti őket, óvó karjaik közé bújhat.

Ash egy dologban biztos volt: bármit fedez is fel ezen a helyen, az fontos lesz.

Hiszen végre megérkezett Aurórába, a világ közepébe.

HOL IS KEZDJÜK?

A *Zúzmaraszív* lustán siklott a gigantikus város alsó szintjét körülölelő széles csatornán. A kikötőhidakról mólók százai nyúltak a víz fölé, mellettük pedig különböző formájú és méretű útkereső szánok várakoztak, és ringatóztak a *Zúzmaraszív* keltette lágy hullámokon.

– Ez furcsa – szólalt meg Kob. – Mintha az egész útkereső flotta itt kötött volna ki.

– Az nem jelenthet sok jót – motyogta Arla, és öreg szemével az árbócerdőt fürkészte. Ash elgondolkodott, vajon az *Úttörő* is köztük van-e. Ez volt az a szán, aminek Ash anyukája volt a kapitánya. Ash testén izgatott borzongás futott végig a gondolattól.

A *Zúzmaraszív* végül talált egy szabad kikötőhelyet, és a legénység tagjai vastkos köteleket dobtak át a szorgos

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

kikötőinasoknak, hogy azok segítségével kikössék a szánt. Ash dülöngélve követte a többieket a pallón, és észrevette, hogy a többheti utazás után nehezebbre esik a járás a szilárd felületen. A hegy belsejében meglepően meleg volt, és a nehéz, párás klímát össze sem lehetett hasonlítani a kinti zimankóval. Ash hátán gyöngyözött az izzadság.

– Üdv újra Aurórában! – köszöntötte őket mosolyogva az egyik egyszerű, viseltes öltözetet viselő kikötőinas. – Már kezdtünk aggódni, hogy többet nem látjuk a *Zúzmaraszívet*.

– Nem olyan könnyű megszabadulni tőlünk! – nevetett Nuk kapitány. – De az igazat megvallva kevésen múltott.

– Döcögős volt az út, igaz-e? – kérdezte a kikötőinas, miközben az ütött-kopott, szét-esés határán álló szánt nézegette.

